

PUOLUEEN REORGANISOIMISESTA ⁶

I

Puolueemme toimintaehdot muuttuvat perinpohjaisesti. On vallattu kokoontumis-, yhdistymis- ja painovapaus. Nämä oikeudet ovat tietysti äärimmäisen epävarmoja, ja näihin nykyisiin vapauksiin luottaminen olisi mielettömyyttä, ellei rikollistakin. Ratkaiseva taistelu on vielä edessä, ja tähän taisteluun valmistautumisen pitää olla ensi sijalla. Puolueen konspiratiivinen toimintakoneisto on säilytettävä. Mutta samalla on aivan välttämätöntä käyttää mahdollisimman laajasti hyväksi nykyisiä, suhteellisesti laajempia toimintamahdollisuuksia. Konspiratiivisen koneiston ohella on aivan välttämättä luotava yhä uusia, julkisia ja puolittain julkisia, puolueeseen kuuluvia (ja lähellä puoluetta olevia) järjestöjä. Ilman tätä viimeksi mainittua työtä on mahdotonta ajatellakin, että toimintamme saataisiin sopeutetuksi uusiin olosuhteisiin, että kyettäisiin ratkaisemaan uudet tehtävät...

Jotta järjestö voitaisiin siirtää uusille perustoille, on pidettävä uusi puolueen edustajakokous. Sääntöjen mukaan se on määrätty pidettäväksi kerran vuodessa, määrätty pidettäväksi toukokuussa vuonna 1906, mutta nyt on edustajakokousta välttämättä joudutettava. Jos emme käytä ajankohtaa hyväksi, niin se menee meiltä hukkaan — siinä mielessä, että järjestäytymisen tarve, jonka työläiset tuntevat äärettömän kipeästi, hakeutuu rujoihin, vaarallisiin muotoihin, se voimistaa joitakin „riippumattomuusmiehiä” ⁷ j.n.e. Pitää kiirehtiä järjestäytymään uudella tavalla, on

asetettava uudet menetelmät yleisen käsittelyn alaisiksi, on rohkeasti ja päättäväisesti määriteltävä „uusi suunta”.

Minun syvä vakaumukseni on se, että tässä numerossa julkaistu ja puolueemme Keskuskomitean allekirjoittama Vetoomus puolueelle⁸ määrittelee tämän uuden suunnan aivan oikein. Me, „enemmistön” kannalla olevat vallankumouksellisen sosialidemokratian edustajat, olemme monet kerrat sanoneet, ettei loppuun saakka toimeenpantava puolueen demokratisoiminen ollut mahdollista konspiratiivisen toiminnan oloissa, että „valinnallisuusperiaate” oli niissä oloissa fraasi. Ja elämä on todistanut nämä sanamme oikeiksi. Entiset vähemmistön kannattajat ovat jo moneen kertaan todenneet kirjallisuudessa (katso tätä Axelrodin esipuheella varustetusta Työmiehen kirjasesta sekä kirjeestä, jonka on kirjoittanut „Työmies, eräs monista” ja joka julkaistiin „Iskrassa”⁹ ja kirjasessa „Työläiset puolueen kahtiajaosta”), ettei itse asiassa onnistuttu toteuttamaan mitään vakavaa demokratisoimista, mitään todellista valinnallisuutta. Mutta me, bolshevikit, olemme aina tunnustaneet sen, että uusissa oloissa, poliittiseen vapauteen siirtyäessä, on välttämätöntä siirtyä valinnallisuusperiaatteen: VSDTP:n III edustajakokouksen pöytäkirjat todistavat sen erittäin vakuuttavasti, jos siitä vielä todistuksia tarvitaan.

Tehtävä on siis selvä: säilytettävä toistaiseksi konspiratiivinen toimintakoneisto ja kehiteltävä uusi, julkinen toimintakoneisto. Edustajakokoukseen sovellettuna tämä tehtävä (jonka konkreettinen täyttäminen vaatii tietysti käytännöllistä taitoa ja kaikkien ehtojen tuntemista paikkaan ja aikaan nähden) kuuluu näin: kutsuttava koolle IV edustajakokous sääntöjen pohjalla ja samalla alettava heti, viivyttelämättä soveltaa valinnallisuusperiaatetta. Keskuskomitea on ratkaissut tämän tehtävän: komitealaiset, jotka muodollisesti ovat täysivaltaisten järjestöjen edustajia ja reaalisesti edustavat puolueen perinteellisyyttä, matkustavat edustajakokoukseen päätösvaltaisain äänioikeuksin, mikä heille oikeutetusti kuuluu. Keskuskomitea on kutsunut oman oikeutensa nojalla valinnallisia edustajia edustamaan *kaikkia* puolueen jäseniä, siis myös puolueeseen kuuluvia työläisjoukkoja, neuvottelevalla äänioikeudella. Keskuskomitea sanoi edelleen, että se kehoittaa edustajakokousta muuttamaan tämän neuvottelevan ääni-

oikeuden heti päätösvaltaiseksi äänioikeudeksi. Suostuvatko komiteain täysivaltaiset edustajat siihen?

Keskuskomitea sanoo, että sen mielestä he ehdottomasti suostuvat. Minä henkilökohtaisesti olen syvästi vakuuttunut siitä. Sellaiseen ei voida olla suostumatta. Ei voida kuvitella, ettei sosialidemokraattisen proletariaatin johtajain enemmistö suostuisi siihen. Olemme varmoja siitä, että puolueytöntekijäin äänet, joita sanomalehti „Novaja Zhizn” kaikella tarkkuudella rekisteröi, todistavat hyvin pian meidän käsityksemme oikeaksi: jos edessä ehkä onkin taistelu sellaisesta askeleesta (neuvottelevan äänioikeuden muuttamisesta päätösvaltaiseksi), niin lopputulos on selvä.

Silmäilkää tätä kysymystä toiseltakin kannalta, ei muodolliselta, vaan itse asian olemuksen kannalta. Onko esittämämme suunnitelman toteuttamisesta jotakin vaaraa sosialidemokratialle?

Vaarana voitaisiin pitää sitä, että puolueeseen tulee kerralla joukoittain ei-sosialidemokraatteja. Silloin puolue liukenee suuriin joukkoihin, puolue lakkaa olemasta luokan tietoinen etujoukko, puolue vajoaa perässälaahustajan asemaan. Se olisi ehdottomasti surkea vaihe. Ja tämä vaara *voisi* epäilemättä saada *mitä vakavimman* merkityksen, *jos* meillä ilmenisi taipumusta demagogiaan, jos meiltä puuttuisi kokonaan puoluekantaisuuden perusteita (ohjelma, taktilliset säännöt, organisatorinen kokemus) tai jos ne olisivat heikkoja ja hataria. Mutta asia on kuitenkin niin, että juuri tuota „jos” ei meillä olekaan olemassa. Meidän, bolshevikkien, keskuudessa ei ole ollut taipumusta demagogiaan, vaan päinvastoin olemme kaiken aikaa päättäväisesti, avoimesti ja suoraan taistelleet pienimpiäkin demagogian harjoittamisyrityksiä vastaan, olemme vaatineet puolueeseen kuuluvilta tietoisuutta, olemme tiukasti korostaneet sitä, kuinka valtava merkitys on periytyväisyyden turvaamisella puolueen kehityksessä, olemme julistaneet puolueen *kaikkien* jäsenten *kurinalaisuutta* ja kasvattamista jossakin puoluejärjestössä. Meillä on ohjelmamme, ja se on vankalla pohjalla, kaikki sosialidemokraatit ovat sen virallisesti tunnustaneet, eikä se ole aiheuttanut mitään oleellista arvostelua perusväittämiinsä nähden (eri pykälien ja määritelmien arvostelu on aivan paikallaan ja välttämätöntä jokaisessa elinkykyisessä puolueessa). Meillä on taktilliset päätöslauselmat, joita on johdonmukaisesti ja

järjestelmällisesti kehitelty sekä II:ssa että III:ssa edustajakokouksessa ja sosialidemokraattisen sanomalehdistön monivuotisella työllä. Meillä on myös jonkin verran organisatorista kokemusta ja tosiasiallinen järjestö, jolla on ollut kasvattava merkitys ja joka on epäilemättä antanut tuloksia, mitkä eivät tule heti näkyviin, mutta vain sokeat tai sokaistuneet henkilöt voisivat olla tunnustamatta niitä.

Ei, toverit, älkäämme liioitelko tuon vaaran suuruutta. Sosialidemokratia on luonut itselleen nimen, on luonut suunnan, luonut työläissosialidemokraattien kaaderit. Ja tällä hetkellä, jolloin sankarillinen proletariaatti on käytännössä osoittanut olevansa valmis taistelemaan ja osaavansa taistella solidaarisesti ja johdonmukaisesti selvästi tajuttujen päämäärien puolesta, taistella aito sosialidemokraattisessa hengessä,— tällaisella hetkellä olisi suorastaan naurettavaa epäillä sitä, että puolueeseemme kuuluvat työläiset ja ne, jotka huomenna Keskuskomitean kutsumina tulevat puolueeseemme, tulevat 99 tapauksessa sadasta olemaan sosialidemokraatteja. Työväenluokka on jo alitajuisesti, vaistovaraisesti sosialidemokraattista, ja sosialidemokratian enemmän kuin kymmenvuotinen työ on jo tehnyt hyvinkin paljon tämän vaistovaraisuuden muuttamiseksi tietoisuudeksi. Älkää seipitelkö itsellenne mitään kuviteltuja kauhuja, toverit! Älkää unohtako, että jokaisessa elinkykyisessä ja kehittyvässä puolueessa tulee aina olemaan epävarmuuden, hoipertelun ja horjuvaisuuden aineksia. Mutta nämä ainekset voidaan saada ja saadaankin sosialidemokraattien lujan ja tiiviin ydinjoukon vaikutuksen alaisiksi.

Puolueemme puutui maanalaisuudessa. Se oli tukehtua maanalaisuudessa viime vuosina, kuten eräs III edustajakokouksen edustaja aivan oikein sanoi. Maanalaisuus häviää pois. Siis rohkeammin eteenpäin, tarttukaa uusiin aseisiin, jakakaa niitä uusille ihmisille, laajentakaa tukiasemianne, kutsukaa joukkoonne kaikki sosialidemokraattityöläiset, saakaa heitä sadoittain ja tuhansittain puoluejärjestöjen riveihin. Heidän edustajansa elvyttäkööt keskustelintemme rivejä, tulkoon heidän kauttaan tuulahduksena esiin nuoren vallankumouksellisen Venäjän raikas henki. Tähän saakka vallankumous on pyrkinyt todistamaan ja on todistanut oikeaksi kaikki marxilaisuuden teoreettiset perusajatukset, kaikki sosialidemokratian oleellimmat tunnukset. Ja samalla vallankumous on osoittanut oikeaksi

meidän sosialidemokraattisen työemme, todistanut oikeaksi toivomme ja uskomme proletariaatin todelliseen vallankumouksellisuuteen. Heittäkäämme siis pois kaikkinaisen pikkumaisuus puolueen uudistamisessa, joka on välttämätön: astukaamme heti uudelle tielle. Se ei vie meiltä vanhaa konspiratiivista toimintakoneistoa (sosialidemokraattiset työläiset ovat epäilemättä antaneet sille tunnustuksensa ja vahvistuksensa: sen on elämä ja vallankumouksen kulku todistanut sata kertaa tuntevamminkin kuin mitä päätöksillä ja päätöslauselmilla olisi voitu todistaa). Se antaa meille myös uusia, nuoria voimia, joita nousee esiin ainoan todella vallankumouksellisen ja loppuun saakka vallankumouksellisen luokan syvimmistä uumenista, luokan, joka on vallannut Venäjälle puolittaisen vapauden ja joka taistellen valloittaa sille täydellisen vapauden ja johtaa sen vapauden kautta sosialismiin!

II

Puolueemme Keskuskomitean päätös VSDTP:n IV edustajakokouksen koollekutsumisesta, joka julkaistiin „Novaja Zhiznin” 9. numerossa, ottaa ratkaisevan askeleen kohti demokraattisen periaatteen täydellistä toteuttamista puoluejärjestössä. Edustajakokoukseen lähetettävien edustajain (jotka tulevat ensin neuvottelevin äänioikeuksin, mutta sitten saavat epäilemättä päätösvaltaisen äänioikeuden) vaalit on toimitettava yhdessä kuukaudessa. Puolueen kaikkien järjestöjen on siis ryhdyttävä mahdollisimman nopeasti käsittelemään kysymystä henkilökohtaisista ehdokkaista ja edustajakokouksen tehtävistä. Ehdottomasti on pidettävä silmällä sitäkin mahdollisuutta, että kuoleva itsevaltius saattaa tehdä uusia yrityksiä temmata takaisin luvatut vapaudet, hyökätä vallankumouksellisten työläisten ja erikoisesti heidän johtajiensa kimppuun. Sen vuoksi tuskin lienee sopivaa (ehken aivan erikoistapauksia lukuunottamatta) saattaa julkisuuteen edustajien oikeita sukunimiä. Salanimistä, joihin poliittisen orjuuden kausi on meidät totuttanut, ei pidä vielä luopua, niin kauan kuin mustasotnialaiset pysyvät vallassa. Eikä olisi haitaksi valita edustajille vielä varamiehiä,— taaskin vanhaan tapaan siltä varalta, jos „sattuu palamaan”. Mutta kaikkia näitä konspiratiivisia varovaisuuskeinoja me emme pysähdy

koskettelemaan, sillä paikallisia työoloja tuntevat toverit suoriutuvat helposti kaikista vaikeuksista, joita siinä suhteessa saattaa syntyä. Toverien, joilla on suuri kokemus vallankumouksellisessa toiminnassa itsevaltiuden oloissa, pitää rientää auttamaan neuvoillaan kaikkia niitä, jotka aloittavat sosialidemokraattisen toiminnan uusissa, „vapaisissa” (toistaiseksi vielä lainausmerkeissä sanoen vapaisissa) oloissa. On itsestään selvää, että komiteoittemme jäseniltä vaaditaan tällöin suurta tahdikkuutta: entiset muodolliset etuisuudet menettävät nyt pakostakin merkityksensä, ja monin paikoin on aloitettava kaikki uudelleen „alusta saakka”, on *todistettava* uusien puoluetoverien laajoille kerroksille johdonmukaisen sosialidemokraattisen ohjelman, taktiikan ja järjestön koko tärkeys. Ei pidä unohtaa, että tähän saakka on oltu liian usein tekemisissä vain määrätystä yhteiskuntakerroksesta nousseiden vallankumouksellisten kanssa, nyt sen sijaan joudumme tekemisiin joukkojen tyypillisten edustajain kanssa: tämä muutos vaatii muuttamaan ei ainoastaan propaganda- ja agitaatiomenetelmiä (tarvitaan suurempaa kansantajuisuutta, taitoa kysymyksen asettelussa, taitoa selittää sosialismin perustotuuksia mitä yksinkertaisimmalla, havainnollisimmalla ja todella vakuuttavimmalla tavalla), vaan myöskin organisaatiotyön menetelmiä.

Tässä kirjoituksessa haluaisin pysähtyä käsittelemään uusien organisatoristen tehtävien erästä puolta. Keskuskomitean päätös kutsuu edustajakokoukseen edustajia *kai-kista* puoluejärjestöistä ja kehoittaa *kaikkia* sosialidemokraattisia työläisiä liittymään tällaisiin järjestöihin. Sitä varten, jotta tämä hyvä toivomus toteutuisi käytännössä, ei riitä se, että yksinkertaisesti vain „kutsutaan” työläisiä, ei riitä se, että yksinkertaisesti vain lisätään entisentyypipisten järjestöjen lukua. Ei, sitä varten on välttämätöntä, että kaikki toverit itsenäisesti, luovaan tapaan kehittelisivät yhdessä *uus*ia järjestömuotoja. Tässä ei voida osoittaa mitään ennakkolta määriteltäviä ohjeita, sillä kaikki se on uutta; siinä pitää olla sijansa paikallisten olojen tuntemuksella ja, mikä tärkeintä, puolueen *kaikkien* jäsenten omaaloitteisuudella. Uuden järjestömuodon tai oikeammin sanoen työväenpuolueen järjestöllisen perussolun uuden muodon pitää olla ehdottomasti laajempi entisiin kerhoihin verrattuna. Sitä paitsi tuntuu todennäköiseltä, että uuden

solun ei pidä olla niin tiukasti muotoiltu, vaan „vapaampi”, enemmän „lose” järjestö. Täydellisen yhdistymisvapauden vallitessa ja kun väestölle on taattu täydet kansalaisoikeudet, meidän pitäisi tietysti perustaa kaikkialle sosialidemokraattisia (ei ainoastaan ammatillisia, vaan poliittisia, puoluekantaisia) yhdistyksiä. Nykyisissä oloissa pitää pyrkiä siihen, että päästäisiin lähemmäksi tätä päämäärää kaikkia teitä ja kaikin keinoin, mitä suinkin tulee olemaan käytettävissämme.

On viipymättä herätettävä kaikki puolueytöntekijät ja kaikki sosialidemokratialle myötämieliset työläiset omaaloitteiseen toimintaan. On ryhdyttävä aivan heti järjestämään kaikkialla, joka paikassa referaatteja, keskustelutilaisuuksia, kokouksia ja joukkotilaisuuksia tiedoittain niissä VSDTP:n IV edustajakokouksesta, selittäen tämän edustajakokouksen tehtäviä kaikkein helpotajuisimmassa ja ymmärrettävimmässä muodossa, mainiten uudesta edustajakokouksen järjestämistavasta, kehoittaen kaikkia sosialidemokraatteja ottamaan osaa todella proletaarisen sosialidemokraattisen puolueen luomiseen uusilla perusteilla. Tällainen työ antaa paljon kokemuksesta saatuja osviittoja, se nostaa parissa-kolmessa viikossa esiin (jos asiaa tarmolla ajetaan) uusia sosialidemokraattisia voimia työläisten keskuudesta, elvyttää paljon laajemmissa kerroksissa mielenkiintoa sosialidemokraattiseen puolueeseen, jonka me olemme nyt päättäneet rakentaa uudelleen yhdessä kaikkien työläistoverien kanssa. Kaikissa kokouksissa tullaan asettamaan heti kysymys puolueen yhdistysten, järjestöjen ja ryhmien muodostamisesta. Jokainen yhdistys, järjestö, ryhmä valitsee itselleen heti byroon tai hallinnon taikka toimikunnan, sanalla sanoen keskitetyn ja vakinaisen elimen hoitamaan järjestön asioita, pitämään yhteyttä puolueen paikallisten elimien kanssa, ottamaan vastaan ja levittämään puoluekirjallisuutta, keräämään maksuja puolue toimintaa varten, järjestämään kokouksia, esitelmiä, referaatteja, ja vihdoin — valmistelemaan vaaleja edustajan valitsemiseksi puolueen edustajakokoukseen. Puolueen komiteat pitävät tietysti huolta siitä, että jokaiselle tällaiselle järjestölle annetaan apua, että se varustetaan aineistolla, jolla voidaan tehdä tunnetuksi, mikä on VSDTP, minkälainen on sen historia ja minkälaisia ovat sen nykyiset suurenmoiset tehtävät.

Edelleen, on jo aika pitää huolta myöskin siitä, että työväen sosialidemokraattisille järjestöille luodaan paikallisia, niin sanoakseni, taloudellisia tukiasemia puolueen jäsenten ylläpitämien ruokaloiden, teetupien, oluttupien, kirjastojen, lukusalien, ampumaratojen * y.m., y.m.s. muodossa. Ei pidä unohtaa, että sosialidemokraattisia työläisiä tulevat vainoamaan „itsevaltiaan” poliisilaitoksen ohella myös „itsevaltiaat” isännät antamalla agitaattoreille lopputilin, ja sen vuoksi on erittäin tärkeätä järjestää sellaista tukiverkosta, joka olisi mahdollisimman riippumaton tehtailijoiden mielivallasta.

Ylipäänsä meidän, sosialidemokraattien, on käytettävä kaikin muodoin hyväksi nykyistä toimintavapauden laajenemista, ja mitä paremmin tämä vapaus tulee turvatuksi, sitä tarmokkaammin me tulemme esittämään tunnusta: „kansaan!”. Itsensä työläisten oma-aloitteisuus tulee nyt ilmenemään niin laajamittaisesti, että sellaista me, eiliset konspiraattorit ja „kerholaiset”, emme ole rohjenneet edes haaveillakaan. Nykyään sosialismin aatteiden vaikutus proletariaatin joukkoihin käy ja tulee käymään sellaisia teitä, joita emme usein kykene lainkaan seuraamaan. Näiden tällaisten olosuhteiden mukaisesti on pidettävä huolta sosialidemokraattisen intelligenssin oikeammasta jaottelemisesta **, ettei se turhaan tunkeilisi siellä, missä liike on jo noussut jaloilleen ja tulee toimeen, jos niin voidaan sanoa, omin voimin, että se menisi „alempiin kerroksiin”, missä työ on raskaampaa ja olosuhteet vaikeammat, missä kokeiden ja tietoja omaavien henkilöiden tarve on suurempi, valon lähteitä on vähemmän ja poliittinen elämä pulppuaa heikommin. Meidän on nyt mentävä „kansaan” myöskin

* En tiedä vastaavaa venäläistä sanaa ja nimitän „ampumaradaksi” („тыр”) huoneistoa, joka on tarkoitettu maalinampumista varten, jonne on varattu kaikenlaisia aseita ja jonne jokainen halukas voi pienestä maksusta mennä ja ampua maaliin revolvereilla tai pyssyillä. Venäjällä on julistettu kokoontumis- ja yhdistymisvapaus. Kansalaisilla on oikeus kokoontua myös oppiakseen ampumaan, siitä ei voi kenellekään koitua mitään vaaraa. Missä eurooppalaisessa suurkaupungissa tahansa te tapaatte kaikille avoimia ampumaratoja — kellarihuoneistoissa, toisinaan kaupungin ulkopuolella j.n.e. Ja työläisille ei ole lainkaan haitaksi oppia ampumaan, oppia käyttämään asetta. On selvää, että voimme käydä käsiksi tähän asiaan vakavasti ja laajasti vasta sitten, kun yhdistymisvapaus on turvattu ja kun voidaan vetää oikeuteen sellaiset poliisilurjukset, jotka rohkenevat sulkea tällaisia laitoksia.

** Puolueen III edustajakokouksessa esitin toivomuksen, että puolueen komiteoihin tulisi suunnilleen 8 työläistä jokaista 2 intelligenttiä kohden. (Ks. Teokset, 8. osa, s. 399. *Toim.*) Kuinka vanhentunut tuo toivomus onkaan!

Nyt pitää toivoa, että puolueen uusissa järjestöissä jokaista sosialidemokraattiseen intelligenssiin kuuluvaa puolueen jäsentä kohden tulisi useita satoja työläis-sosialidemokraatteja.

vaalien varalta, joihin tulee osallistumaan koko väestö syrjäisimmillään korpikulmilla,— sekä (tämä on vieläkin tärkeämpää) avoimen taistelun varalta, jotta voitaisiin tyrehtyttää maalaisprovinssien Vendéen¹⁰ taantumuksellisuus, jotta taattaisiin suurista keskuksista tulevien tunnusten leviäminen kautta maan, kaikkiin proletariaatin joukkoihin.

Kaikkalainen äärimmäisyys on tietysti vahingoksi; asiain saamiseksi mahdollisuuksien mukaan täysin lujalle ja „mallikelpoiselle” kannalle meidän on vielä nytkin keskitettävä usein parhaimmat voimat yhteen tai toiseen tärkeään keskukseseen. Kokemus on osoittava, minkälaista määräsuhdetta siinä on noudatettava. Tehtävänäme ei nyt ole niinkään paljon uusille perusteille järjestäytymisen normien keksiminen kuin mitä laajimman ja rohkeimman toiminnan aikaansaaminen, jotta IV edustajakokouksessa voitaisiin tehdä yhteenvedot puolueen saamasta kokemuksesta ja pukea ne asianomaiseen muotoon.

III

Edellisissä kahdessa katsauksessa kosketelimme sitä, mikä yleinen merkitys on valinnallisuusperiaatteella puolueessa, sekä uusien järjestösolujen ja järjestömuotojen välttämättömyyttä. Nyt tarkastelkaamme vielä yhtä äärimmäisen nykytärkeää kysymystä, nimittäin kysymystä puolueen yhdistämisestä.

Kenellekään ei ole salaisuus, että valtava enemmistö työläissosialidemokraateista on tavattoman tyytymätön puolueen kahtiajakaantumiseen ja vaatii yhdistymistä. Kenellekään ei ole salaisuus, että kahtiajakaantuminen on saanut sosialidemokraattiset (tai sosialidemokraateiksi tulemaan valmiit) työläiset jossain määrin viilenemään sosialidemokraattista puoluetta kohtaan.

Työläiset ovat melkein kokonaan kadottaneet toivonsa siihen nähden, että puolueen „huippukerrokset” yhdistyisivät itse. Yhdistymisen välttämättömyyden ovat virallisesti tunnustaneet sekä VSDTP:n III edustajakokous että menshevikkien konferenssi, joka pidettiin kuluvan vuoden toukokuussa. Siitä on kulunut puoli vuotta, mutta yhdistyminen ei ole edistynyt juuri nimeksikään. Eipä ihme, että työläiset ovat alkaneet osoittaa kärsimättömyyttä. Eipä

ihme, että „Työmies, eräs monista”, joka kirjoitti yhdistymisestä „Iskrassa” ja „enemmistön” julkaisemassa kirjasessa („Työläiset puolueen kahtiajaosta”, KK:n julkaisu. Geneve, v. 1905), otti lopultakin ja heristi sosialidemokraattiselle intelligenssille „nyrkkiä alhaalta”. Eräitä sosialidemokraatteja (menshevikkejä) tuo uhkaus ei silloin miellyttänyt, toiset (bolshevikit) pitivät sitä oikeana ja pohjaltaan aivan oikeudenmukaisena.

Minusta tuntuu, että nyt on tullut aika, jolloin *tietoiset* sosialidemokraattityöläiset voivat ja jolloin heidän pitää panna täytäntöön aikomuksensa (en sano „uhkauksensa”, sillä tuo sana kuulostaa syytökseltä, demagogialta, ja meidän on kaikin voimin vältettävä kumpaakin). Tosiaankin, nyt on tullut tai joka tapauksessa on tulossa aika, jolloin valinnallisuusperiaatetta voidaan soveltaa puoluejärjestössä ei sanoissa, vaan teoissa, ei kauniina tyhjänä korulauseena, vaan todella uutena periaatteena, joka todella uudistaa, laajentaa ja lujittaa puolueyhteyksiä. „Enemmistö” on Keskuskomitean ominaisuudessa suoraan kehoittanut soveltamaan viipymättä valinnallisuutta ja saattamaan sen voimaan. Vähemmistö kulkee samaa tietä. Ja työläissosialidemokraatit muodostavat tavattoman suuren, valtavan enemmistön kaikissa sosialidemokraattisissa järjestöissä, elimissä, kokouksissa, joukkotilaisuuksissa j.n.e.

Nyt on siis jo olemassa mahdollisuus ei ainoastaan *taiuttaa* yhdistymiseen, ei ainoastaan hankkia yhdistymislupauksia, vaan todella *yhdistyä* puolueen molempien fraktioiden järjestyneiden työläisten enemmistön yksinkertaisella päätöksellä. Siinä ei tule olemaan mitään „tyrkyttämistä”, koska kaikki ovat periaatteessa tunnustaneet yhtenäisyyden välttämättömyyden ja työläisten tehtäväksi jää vain ratkaista käytännöllisesti kysymys, joka periaatteellisesti on jo ratkaistu.

Intelligenttien ja proletaarisen (työväen) toimiosuuden suhde sosialidemokraattisessa työväenliikkeessä voitaneen nähdäks ilmaista melko täsmällisesti tällaisella yleismääritelmällä: intelligenssi ratkaisee „periaatteessa” kysymykset hyvin, piirustaa hyvin kaavan, järkeilee hyvin siitä, että on välttämätöntä tehdä... mutta työläiset tekevät, he toteuttavat harmaata teoriaa elävässä elämässä.

Enkä minä lankea vähääkään demagogiaan, en alenna hitustakaan tietoisuuden suurta osuutta työväenliikkeessä,

en heikennä mitenkään marxilaisen teorian ja marxilaisten periaatteiden valtavaa merkitystä, jos nyt sanon: me olemme sekä edustajakokouksessa että konferenssissa luonneet „harmaan teorian” puolueen yhdistämiseksi; toverit työläiset! auttakaa meitä toteuttamaan tämä harmaa teoria elävässä elämässä! Tulkaa suurilukuisina puoluejärjestöihin. Tehkää meidän IV edustajakokouksestamme ja menševikkien toisesta konferenssista valtava ja suurenmoinen työläissosialidemokraattien edustajakokous. Ryhtykää yhdessä meidän kanssamme ratkaisemaan yhteenliittymiskysymystä käytännössä,— olkoon tässä kysymyksessä poikkeustapauksena (se on sellainen poikkeus, joka vahvistaa päinvastaisen säännön!) yksi kymmenesosa teoriaa ja yhdeksän kymmenesosaa käytäntöä. Totta tosiaan, tällainen toivomus on oikeutettu ja historiallisesti välttämätön sekä psykologisesti ymmärrettävä. Me olemme niin kauan „teoretisoineet” (ja toisinaan aivan turhaan — mitäpä syntii salata) emigranttielämän ilmapiirissä, ettei tosiaankaan ole haitaksi nyt jonkin verran, edes vähäsen, pikkuruikkusen „jännittää jouta toiseen suuntaan” ja viedä vähän enemmän eteenpäin käytäntöä. Yhdistymiskysymyksessä, josta meillä on kahtiajakaantumisen syitten yhteydessä kirjoitettu valtavat määrät paperia ja kulutettu hirveä määrä mustetta,— tässä kysymyksessä tuollainen menetelmä on ehdottomasti paikallaan. Muun muassa me, emigrantit, olemme ikävöineet käytännön työtä. Ja sitä paitsi me olemme jo laatineet sangen hyvän ja täydellisen ohjelman koko demokraattista vallankumousta varten. Yhdistykäämme siis myöskin tätä vallankumouksen käytäntöä varten!

„Novaja Zhizn” №№ 9, 13 ja 14;
marraskuun 10, 15 ja 16 pnä 1905
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan
„Novaja Zhizn” lehden
tekstin mukaan